

Ваҳйи Исои Масеҳ — Шумораи нух

Ҳикояи ниҳоии нубуввати Ишаъё: Ваҳйи Масеҳ ва нақши нубуввати
144,000

Jeff Pippenger

2023-11-01

Китоби Ишаъё ва баҳусус ривояти охирини нубуввати Ишаъё, ки дар бобҳои чил то шасту шаш омадааст, баёнест, ки чанде аз ҳақиқатҳои муҳими нубувватиро, ки бевосита ба Ваҳйи Исои Масеҳ вобастаанд ва ҳоло, ҳангоме ки мо ба поёни муҳлати имтиҳони башар наздик мешавем, боз карда мешаванд, таъкид менамояд. Яке аз он ҳақиқатҳо ошкоршавии Алфа ва Омега аст. Ҳеҷ китоби дигари Китоби Муқаддас ба шаҳодати Ишаъё дар бораи он унсури ҳислати Худо, ки анҷоми ҷизро бо оғози он нишон медиҳад, наздик ҳам намешавад.

Кист, ки инро ба амал оварда ва анҷом додааст, наслҳоро аз ибтидо фаро хонда? Манам Худованд, аввалин, ва бо охирин; Ман Ё ҳастам. Ишаъё 41:4.

Дар Ишаъёст, ки Худо он ҷиро муайян мекунад, ки исбот менамояд, ки Худо Худост.

Ҳамин тавр мегӯяд Худованд, Подшоҳи Исроил, ва Раҳокунандаи Ё, Худованди лашкарҳо: Ман аввал ҳастам, ва Ман охир ҳастам; ва ғайр аз Ман ҳеҷ Худое нест. Ва кист, ки мисли Ман нидо кунад, ва онро эълон намояд, ва барои Ман ба тартиб дарорад, аз замоне ки Ман қавми қадимро барқарор намудам? Ва ҷизҳоро, ки меоянд ва ба вукӯъ хоҳанд пайвастан, бигзор ба онҳо нишон диҳанд. Натарсед, ва ҳаросон нашавед: оё Ман аз ҳамон вақт ба ту нагуфтаам ва эълон накардаам? Шумо ҳамон гувоҳони Ман ҳастед. Оё ғайр аз Ман Худое ҳаст? Оре, ҳеҷ Худое нест; Ман ҳеҷ каси дигарро намениносам. Ишаъё 44:6–8.

Ривояти ниҳоии набавии Ишаъё ба иҷрои комил ва ниҳоии омадани Тасаллидихандае, ки Исо ваъда дода буд, таъкиди махсус мегузорад.

Ба ман гӯш фаро диҳед, эй шумо, ки дар пайи адолат меравед, эй шумо, ки Худовандро меҷӯед: ба он саҳрае назар афканед, ки аз он тарошида шудаед, ва ба ковокии он чоҳе, ки аз он канда бароварда шудаед. Ба Иброҳим, падари худ, ва ба Сорое, ки шуморо зоидааст, назар кунед; зеро Ман Ёро танҳо даъват намудам, ва Ёро баракат додаам, ва афзун гардонидам. Зеро Худованд Сионро тасалли хоҳад дод; Ё ҳамаи вайронаҳои онро тасалли хоҳад дод; ва биёбонашро мисли Адан, ва саҳрояшро мисли боғи Худованд хоҳад гардонид; шодӣ ва хурсандӣ дар он ёфт хоҳад шуд, ҳамду сипос ва овози суруд. Ишаъё 51:1–3.

Тасаллибахш дар моҳи июли соли 2023 омад. Ҳақиқати дигари таъкидшуда дар ривояти Ишаъё таърихи ниҳон ва сеқадамии ҳафт раъд аст, ки сохтори «emeth», яъне вожаи ибронӣ мебошад, ки аз ҳарфҳои якум, сездарум ва охирини алифбои ибронӣ сохта шудааст.

Овози ғалоғула аз шаҳр, овозе аз маъбад, овози Худованд, ки ба душманони Худ ҷазо медиҳад. Ишаъё 66:6.

Ҳақиқати муҳими дигаре, ки дар Ишаъё пешниҳод шудааст, нақши Ислом аст ҳамчун олати ҳукми иҷроии Худо, нахуст бар Иёлотии Муттаҳидаи Амрико, ва баъдан бар ҷаҳон, барои гузаронидани иҷрои маҷбурии якшанбе.

Ба андоза, ҳангоме ки он навда мебарорад, Ту бо он муҳокима хоҳӣ кард; Ё боди саҳти Худро дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад. Ишаъё 27:8.

Ҳамаи ин ҳақиқатҳоро метавон ҳамчун ҷузъҳои паёми Нидои Нимашаб гурӯҳбандӣ кард, ки он намоёндагии паёми Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки Падар онро ба Исо дод, ва Ё онро ба Ҷабраил дод, ва Ё онро ба Юҳанно дод, ва Ё онро навишта, ба калисоҳо фиристод,—ончунон ки дар масали даҳ бокира тасвир ёфтааст. Мо аз охирин ривояти Ишаъё истифода бурда истодаем, то хатти рӯйдодҳои нубувватиро, ки аз боби ёздаҳуми Ваҳй оғоз меёбад, дастгирӣ намоем; ва акнун мо ба боби дувоздаҳум расидем, ки дар он ҷо зане, ки дар офтоб печидааст, бо ҳамон рамзшиносие ба тасвир оварда шудааст, ки Ишаъё онро бо устувории комил таъйид мекунад; яъне, Масеҳ анҷоми ҷизро бо оғози ҷизе тасвир менамояд.

Ва аломати бузурге дар осмон падида омад: зане, ки бо офтоб пӯшида шуда буд, ва моҳ зери поҳояш буд, ва бар сараш тоҷе аз дувоздах ситора. Ва Ё ҳомиладор буда, аз дарди зоиш нола мекард ва дар азоб буд, то таваллуд кунад. Ва аломати дигаре дар осмон падида омад; ва инак, аждаҳои бузурги сурхе, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар сарҳояш ҳафт тоҷ буд. Ва думи Ё сеяки ситораҳои осмонро кашида, онҳоро ба замин андохт; ва аждаҳо пеши он зане, ки дар остонаи таваллуд буд, истод, то ки, ҳамин ки кӯдакш таваллуд шавад, ӯро фурӯ барад. Ва Ё писаре ба дунё овард, ки мебоист ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ кунад; ва кӯдаки Ё сӯи Худо ва сӯи тахти Ё рабуда шуд. Ваҳй 12:1–5.

Зани Ваҳйи дувоздах рамзи қавми баргузидаи Худост дар тӯли таърих. Дувоздах сибти Исроили қадимаи лафзӣ ибтидои қавми баргузидаи аҳдии Худоро намоёндагӣ мекунаманд. Дувоздах сибт анҷоми Исроили қадимаи лафзиро намунавор нишон медиҳанд, вақте ки Масеҳ дувоздах шогирдро баргузид. Он дувоздах шогирд дар поёни Исроили қадимаи лафзӣ, ҳамчунин дувоздах ҳавворӣ дар ибтидои Исроили муосири рӯҳонӣ буданд. Ду шохиди ибтидоӣ ва як шохиди анҷомӣ бо ҳам муттаҳид мешаванд, то се шохидро барпо доранд, ки яксаду ҷилу чор ҳазорро ҳамчун анҷоми Исроили муосири рӯҳонӣ муайян мекунаманд.

Саду ҷилу чор ҳазор низ он алам мебошанд, ки аз ҷониби бародарони худ ронда шуда буданд. Онҳо ҳамон аламанд, ки водии устухонҳои хушки мурда буданд, ки дар кӯчаи шаҳри бузурги Садум ва Миср меҳобиданд ва аз ҷониби ҳайвоне, ки аз ҷоҳи беҳад баромад, кушта шуданд. Онҳо он аламанд, ки сангҳои тоҷ мебошанд, ки зан бар сари худ бар тан дорад.

Ва Парвардигори онҳо, Худои онҳо, онҳоро дар он рӯз, ҳамчун рамаи қавми Худ, наҷот хоҳад дод; зеро ки онҳо мисли сангҳои тоҷ хоҳанд буд, ки чун парчам бар замини Ё

барафрошта шудаанд. Закарё 9:16.

Ливо, ки он яксаду чилу чаҳор ҳазор аст, сангҳо мебошанд, ҳамон тавре ки Масеҳ аст.

Ва ҳама як нӯшокии рӯҳониро нӯшиданд; зеро аз он Сахраи рӯҳонӣ, ки аз пайи онҳо меомад, менӯшиданд; ва он Сахра Масеҳ буд. 1 Қўринтиён 10:4.

Масеҳ намунаи рамзии он яксаду чилу чор ҳазор аст, ва Петрус бо Павлус ҳамфикр аст, ки Масеҳ ҳамон «санги зинда» аст, ки рад карда шуд; ва Петрус инчунин муайян кардааст, ки қавми Худо низ «сангҳои зинда» мебошанд.

Ба назди Ё омада, ки санги зинда аст, гарчанде аз ҷониби одамон рад карда шудааст, вале назди Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, бино карда мешавед ба хонаи рӯҳонӣ, ба коҳиноти муқаддас, то ки қурбонӣҳои рӯҳонӣ тақдим намоед, ки ба воситаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд. 1 Петрус 2:4, 5.

Яксаду чилу чаҳор ҳазор на танҳо сангҳои тоҷи он зан мебошанд, балки ҳуди тоҷ низ ҳастанд.

Барои хоҳири Сион ман хомӯш нахоҳам монд, ва барои хоҳири Ерусалим ором нахоҳам гирифт, то даме ки адолати он мисли равшанӣ зоҳир гардад, ва наҷоти он мисли чароғе ки месӯзад. Ва халқҳо адолати тӯро хоҳанд дид, ва ҳамаи подшоҳон ҷалоли тӯро; ва тӯро бо номи наве хоҳанд хонд, ки даҳони Худованд онро хоҳад номид. Ту низ тоҷи ҷалол дар дасти Худованд хоҳӣ буд, ва афсари подшоҳӣ дар кафи дасти Худои худ. Ишаё 62:1–3.

Масеҳ намунаи яксаду чихилу чор ҳазор аст. Ё Санг аст, ва онҳо «сангҳо» мебошанд. Онҳо «тоҷи ҷалол дар дасти Худованд» ҳастанд, ва Масеҳ тоҷи ҷалол аст.

Дар он рӯз Парвардигори лашкарҳо барои бақияи қавми Худ тоҷи ҷалол ва афсари зебӣ хоҳад буд, ва барои касе ки бар курсии доварӣ менишинад рӯҳи адолат, ва барои онҳое ки ҷангро то дарвоза бозмегардонанд, қувват хоҳад буд. Ишаё 28:5, 6.

Ҳангоми баррасии адади дувоздаҳ дар заминаи оғоз ва анҷом, зан қавми баргузидаи аҳдиро намояндагӣ мекунад, аз Исроили қадим дар кӯҳи Сино, то ба таърихи саду чилу чор ҳазор. Онҳо ба воситаи Масеҳ намунасозӣ шудаанд, ва таваллуди Ё эҳёи устухонҳои хушки мурдагонро аз кӯчае, ки дар он ҷо 18 июли соли 2020 кушта шуда буданд, намунасозӣ кард. Раванди думарҳилае, ки Ҳизкиёл сию ҳафт онро ба таври бисёр мухтасар муайян мекунад ва он ду набиро ба ҳаёт меоварад, бори аввал дар офариниши Одам «нахуст зикр» шудааст.

Одам дар ду марҳила офарида шуд. Нахуст ӯ шакл дода шуд, сипас Масеҳ ба ӯ нафаси ҳаёт дамид, ҳамон гуна ки нафас аз чор бод дар Ҳизкиёл устухонҳои хушкро зинда гардонид. Одам ҳамчун марди комилан болиғ офарида шуд, вале бо вучуди ин, офариниши ӯ таваллуди ӯ буд. Саду чилу чаҳор ҳазор пас аз сеюним рӯзи рамзии дар кӯчае хобидани мурда, ки аз водии марг мегузарад, таваллуд мешаванд. Саду чилу чаҳор ҳазорро ҳамон зане таваллуд мекунад, ки «фарзанди писар»-ро зоид, «ки бояд бо асои оҳанин ҳукмронӣ кунад». Чунон ки зан дар Ваҳйи боби дувоздахум рамзи калисо дар тӯли таърих аст, вай ҳамон

рамзиятро ифода мекунад, ки «кӯҳ» дар Дониёл боби дуюм.

«Ваҳй китобест мӯҳршуда, вале ҳамзамон китобест кушода. Он рӯйдодҳои ачиберо сабт мекунад, ки бояд дар рӯзҳои охири таърихи ин ҷаҳон ба вуқӯ пайванданд. Таълимоти ин китоб мушаххасанд, на рамзолуду номафҳум. Дар он ҳамон ҳатти нубуввате идома меёбад, ки дар Дониёл омадааст. Баъзе нубувватҳоро Худо такрор кардааст ва ба ин васила нишон додааст, ки бояд ба онҳо аҳаммияти ҷиддӣ дода шавад. Худованд чизҳои, ки аҳаммияти бузург надоранд, такрор намекунад». Manuscript Releases, ҷилди 9, 8.

Ҳамон ҳатти нубуввате, ки дар Дониёл ёфт мешавад, дар Ваҳй идома меёбад. Санги Дониёл, ки бе дастҳо аз кӯҳ бурида шудааст, ҳамон «сангҳои зинда»-и Петрус аст, ки «ба хонаи рӯҳонӣ, қоҳиноти муқаддас бино карда мешаванд», ва санги Дониёл ҳамчунин яксаду ҷилу ҷаҳор ҳазорро ифода мекунад. Кӯҳ калисои Худост дар тӯли таърих.

Ва дар айёми ин подшоҳон Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки ҳаргиз вайрон нахоҳад шуд; ва ин салтанат ба қавми дигар вогузор нахоҳад гардид, балки ҳамаи ин салтанатҳоро пора-пора карда, нобуд хоҳад сохт, ва худаш то абад қоим хоҳад монд. Азбаски ту дидӣ, ки санг бе дастҳо аз кӯҳ бурида шуд ва оҳан, мис, гил, нуқра ва тиллоро пора-пора кард, Худои бузург ба подшоҳ он чиро, ки баъд аз ин воқеа хоҳад шуд, маълум гардонидаст; ва ҳама яқин аст, ва таъбири он боэътимод аст. Дониёл 2:44, 45.

Паёми Фарёди нисфишабии яксаду ҷилу ҷаҳор ҳамчунин ҳамчун борони охир ифода шудааст, ва маҳз дар замони борони охир Худо подшоҳиро, ки бо санги Дониёл рамзгузори шудааст, «барпо менамояд».

«Борони дерин бар онҳое ки поканд, меояд — пас ҳама онро, чунон ки пештар буд, хоҳанд гирифт. »

«Вақте ки он ҷор фаришта даст мекашанд, Масеҳ Малакути Худро барпо хоҳад кард. Ҳеҷ кас борони охирино қабул намекунад, магар онҳое ки ҳар он чи аз дасташон меояд, ба ҷо меоранд. Масеҳ ба мо ёрӣ хоҳад расонд. Ҳама метавонистанд ба воситаи файзи Худо, ба василаи хуни Исо, ғолиб оянд. Тамоми осмон ба ин кор тавачҷӯҳ дорад. Фарштагон низ манфиатдоранд». Spalding and Magan, 3.

Ҷор боди ислом ҳангоми қонуни якшанбе раҳо мешаванд, ва он гоҳ Масеҳ подшоҳии Худро барпо мекунад. Ин дар айёми подшоҳии рӯҳонии боби дуюми Дониёл ба вуқӯ меояд. Ҷор подшоҳии охиринаи рӯҳонӣ дар ҳоби Набукаднесар ба воситаи ҷор подшоҳии аввалини айнӣ пешнамоён шуда буданд. Бобили айнӣ, Модию Форс, Юнон ва Рум намоёндаи Бобили рӯҳонӣ, Модию Форс, Юнон ва Руми рӯҳонӣ мебошанд.

Бобили рӯҳонӣ ҳамон сари тилло аст, ки дар соли 1798 захми марговар гирифт, чунонки инро муваққатан аз қудрат дур карда шудани Набукаднесар барои «ҳафт замон» пешнамоӣ мекард. Вақте ки иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб салтанати ҳаштумро, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, ташкил медиҳад, он аз ҳамаи салтанатҳои рӯҳонӣ иборат хоҳад буд, ки

дар ҳайкали Набукаднесар дар боби дуҷум намояндагӣ шудаанд. Попият дар ҳолати мурда ва попият дар ҳолати эҳёшуда, сари тиллоӣ рӯҳонӣ дар ибтидо ва интиҳои чор салтанати рӯҳонии он ҳайкал мебошанд. Иёлоти Муттаҳида, ҳамчун дуввуми он чор салтанат, ҳамчун Модию Форси рӯҳонӣ намояндагӣ мешавад. Созмони Милали Муттаҳид, ҳамчун саввуми он чор салтанат, ҳамчун Юнони рӯҳонӣ намояндагӣ мешавад ва ҳамаи онҳо якҷо иттиҳоди сегонии аждаҳо, ҳайвон ва набии козибро ташкил медиҳанд, то салтанати ҳаштумро, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, барпо созанд. Попият зиддимасеҳ аст ва мекӯшад худро ба ҷои Масеҳ монанд созад. Аз ин лиҳоз, аз миёни чор салтанати охири рӯҳонӣ, попият ҳам аввалин аст ва ҳам охирин.

Санге, ки аз кӯҳ бурида шудааст, ба подшоҳие мубаддал мегардад, ки тамоми заминро пур мекунад, ва он дар «рӯзҳои ҳамин подшоҳон» ҳамчун парчам барпо карда мешавад, зеро ҳамаи подшоҳҳои рӯҳонии он ҳайкал дар «рӯзҳои охир» ба таври ғайбӣ намояндагӣ мешаванд. Бардошта шудани парчам, ки ҳамон барпо шудани подшоҳии Масеҳ аст, дар вақте ба амал меояд, ки чор бодҳои Ислон сар дода мешаванд, ва борони дерин бе андоза ҳангоми қонуни якшанбе фуру рехта мешавад.

Санге, ки аз кӯҳ бурида шудааст, ҳамаи подшоҳҳои рӯҳонии заминро, ки бо «оҳан, мис, гил, нуқра ва тилло» ифода ёфтаанд, пора-пора хоҳад кард. Саду чилу чаҳор ҳазор намояндаи Масеҳ мебошанд, ки дар Ваҳй, боби дувоздаҳ, «фарзанди нар» аст, ки таваллуди ӯ таваллуди саду чилу чаҳор ҳазорро ба таври рамзӣ пешнамоӣ намудааст. «Фарзанди нар» бояд «бар ҳамаи халқҳо бо асои оҳанин ҳукмронӣ кунад». Бо он асо ӯ халқро хоҳад шикаст.

Ман ҳукмро эълон хоҳам кард: Худованд ба ман гуфтааст: «Ту Писари Ман ҳастӣ; имрӯз Ман Туро ба вучуд овардам. Аз Ман бихоҳ, ва Ман халқро мероси Ту хоҳам дод, ва қанораҳои дурдасти заминро молиқияти Ту хоҳам гардонид. Ту онҳоро бо асои оҳанин хоҳӣ шикаст; онҳоро мисли зарфи қуллогар пора-пора хоҳӣ кард». Забур 2:7–9.

Писари Худо аз Падар ба вучуд оварда шуд. Бисёриҳо ин ҳақиқатро гирифта, онро ба ҳалокати худ таҳриф мекунанд. «Ба вучуд оварда шуд» маънои таваллуд карданро дорад, аммо мо медонем, ки ҳеҷ гоҳ замоне набуд, ки Масеҳ вучуд надошта бошад.

«Ақнун Рӯҳ равшан мегӯяд, ки дар замонҳои охир баъзеҳо аз имон рӯй мегардонанд ва ба рӯҳҳои фиребанда ва таълимоти девҳо гӯш медиҳанд; бо риё дурӯғ мегӯянд; вичдонашон бо оҳани тафсон доғдор шудааст». Пеш аз таҳаввулоти охири қори иртидод, дар имон нооромӣ ва омехтагӣ ба миён хоҳад омад. Дар бораи сирри Худо тасаввуроти равшан ва муайян вучуд нахоҳад дошт. Як ҳақиқат пас аз ҳақиқати дигар фосид хоҳад шуд. «Ва, бегуфтугӯ, сирри худотарсӣ бузург аст: Худо дар ҷисм зоҳир шуд, дар Рӯҳ сафед карда шуд, ба ғайбат дидан дид шуд, дар миёни халқҳо мавҷиза карда шуд, дар ҷаҳон ба ӯ имон оварда шуд, ба қалол боло бурда шуд». Бисёранд онҳое ки пешазвучудияти Масеҳро инкор мекунанд ва, бинобар ин, илоҳияти ӯро низ инкор менамоянд; ӯро ҳамчун Начотдиҳандаи шахсӣ қабул намекуанд. Ин инкори қомили Масеҳ аст. ӯ Писари ягоназодаи Худо буд, ки аз ибтидо бо Падар як буд. Ба василаи ӯ оламҳо офарида шуданд». Signs of the Times, May 28, 1894.

Вақте ки Масеҳ ҳамчун «ягоназода»-и Падар шинохта мешавад, ин ҳақиқатеро, ки ба Масеҳ марбут аст, муайян месозад — ҳақиқате, ки агар маҷбуран ба қолаби падару модарии инсонӣ дароварда шавад, вайрон мегардад. Мо наметавонем Худоро аз дидгоҳи инсонии худ арзёбӣ кунем. Мо фақат метавонем Худоро ҳамон гуна арзёбӣ кунем, ки Ё Худро бо арзёбии Худ аз Худ ба мо муаррифӣ менамояд.

Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва марди ноодил андешаҳои худро; ва бигзор сӯйи Худованд бозгардад, ва Ё бар вай раҳм хоҳад кард; ва сӯйи Худои мо, зеро ки Ё ба фаровонӣ хоҳад омурзид. Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмонҳо аз замин баландтаранд, ҳамон гуна роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо баландтаранд, ва андешаҳои Ман аз андешаҳои шумо. Ишаё 55:7–9.

Ибораи «тавлидшуда»-ро ба зӯр қач кардан, то муайян карда шавад, ки замоне буд, ки Падар Масеҳро ба дунё овард, ин аст, ки ба «арвоҳи фиребанда ва таълимоти девҳо» гӯш фаро диҳем. Барои мақсади омӯзиши ҳозираи мо, ман фақат муайян месозам, ки зани Ваҳй боби дувоздахум бояд «писар-кӯдак»-ро ба дунё меовард, ки ӯ халқҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард. Яксаду чилу чор ҳазор низ халқҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳанд кард.

Калисои Тиатиро замоне бозмегардад, ки захми ҳалокатбори папагӣ ҳангоми қонуни якшанбе шифо меёбад. Дар он таърих, ваъдае, ки ба қавми Худо дода шудааст, ин аст, ки онҳое ки ғолиб меоянд, бо «асои оҳанин» бар «миллатҳо» ҳукмронӣ хоҳанд кард.

Ва ҳар кӣ ғолиб ояд ва аъмоли Маро то ба охир нигоҳ дорад, ба ӯ бар халқҳо қудрат хоҳам дод; ва ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард; онҳо мисли зарфҳои кулолгар пора-пора хоҳанд шуд, чунон ки Ман аз Падари Худ гирифтаам. Ваҳй 2:26, 27.

Халки Худо, ки дар зухуроти ниҳони калисои Тиатира мебошанд, ҳамон яксаду чилу чор ҳазор ҳастанд. Зан дар ибтидо Масеҳро ба дунё овард ва дар интиҳо, ӯ яксаду чилу чор ҳазорро ба дунё меоварад, ки аз паси Барра мераванд.

Ва онҳо гӯё суруди нағе пеши тахт, ва пеши он чор ҳайвон, ва пирон меҳонданд; ва ҳеҷ кас он сурудро омӯхта наметавонист, магар он яксаду чилу чаҳор ҳазор, ки аз замин харида шуда буданд. Инҳо касонеанд, ки бо занон олуда нашудаанд; зеро онҳо бокираанд. Инҳо касонеанд, ки ба ҳар ҷо Барра равад, аз ақиби Ё мераванд. Инҳо аз миёни одамон харида шудаанд, то ки нахустмева барои Худо ва барои Барра бошанд. Ваҳй 14:3, 4.

Масеҳ «аввал» таваллуд шуд, ва яксаду чилу чаҳор ҳазор аз паси Барра мераванд, пас онҳо «охир» таваллуд мешаванд. Масеҳ «сӯи Худо рабуда шуд», ҳамон тавре ки ду шоҳиди Ваҳйи боби ёздаҳ буданд. Ҳар ду фарзанди ӯ назди Падар сууд мекунанд.

Ва ӯ фарзанди нағе ба дунё овард, ки бояд бар ҳамаи халқҳо бо асои оҳанин ҳукмронӣ намояд; ва фарзандаш ба сӯи Худо ва ба тахти Ё рабуда шуд. Ваҳй 2:5.

Масеҳ, ҳамчун Худованди лашкарҳо, ҳамчунин «насиби Яъқуб» аст, ва Исроил «асои мероси Ё» мебошад, ва Исроил низ «табари ҷангии» Ё ва «силоҳҳои набарди» Ё ст, ки Ё

онро барои «пора-пора кардани халқҳо» ба кор мебарад.

Насиби Яъқуб монанди онҳо нест; зеро Ё Офаридгори ҳама чиз аст; ва Исроил асои мероси Ёст; Худованди лашкарҳо номи Ёст. Ту табари ҷангии Ман ва силоҳҳои набарди Ман ҳастӣ; зеро бо ту халқҳоро пора-пора хоҳам кард, ва бо ту мамоликро нобуд хоҳам сохт. Ирмиё 51:19, 20.

Масеҳ ва яксаду чилу чаҳор ҳазор ҳам ҳукмронӣ мекунанд ва ҳам халқҳоро бо асои оҳанин пора-пора месозанд. Масаҳ «насиби Яъқуб» аст, аммо қавми Ё низ чунинанд.

Зеро ҳиссаи Худованд қавми Ёст; Яъқуб қуръаи мероси Ёст. Такрори Шариат 32:9.

Санге, ки аз кӯҳ бурида шудааст ва калисои Худоро намояндагӣ мекунад, зуҳури ниҳони калисои Ёст, ки заминро аз ҷалоли Ё пур месозад; ва онҳоро Худо ҳамчун тешаи ҷангии Худ истифода мебарад, то ба пойҳои он ҳайкал бизананд ва он подшоҳиро ба «қаҳи хирманкӯбии тобистон» табдил диҳанд. Он подшоҳӣҳоро бод мебарад.

Он гоҳ оҳан, гил, мис, нукра ва тилло ҳама якҷоя пора-пора шуданд ва мисли қаҳи хирмангоҳҳои тобистон гардиданд; ва бод онҳоро бурд, ба тавре ки ҳеҷ ҷоёе барои онҳо ёфт нашуд; ва санге ки ҳайкалро зада буд, ба кӯҳи бузурге мубаддал гашт ва тамоми заминро пур кард. Дониёл 2:35.

Лозим буд, ки рамзии зан дар заминаи он нишоне гузошта шавад, ки ба осмон барафрохта мешавад, зеро боби дувоздахуми Ваҳй оғози ҷангеро миёни Масаҳ ва Шайтон муайян мекунад, ки дар осмон оғоз ёфт; ва бо ин кор, он ҷангеро дар осмон муайян менамояд, ки анҷоми низои бузурги миёни Масаҳ ва Шайтонро нишон медиҳад. Бобҳои дувоздахум ва сездрахуми Ваҳй ҷанги ниҳони низои бузургро тасвир мекунанд, ва инро бо тасвири намояндагони Шайтон ва саду чилу чор ҳазор, ки дар осмонҳо мечанганд, ба ҷо меоранд.

Дар мақолаи навбатӣ, мо ба баррасии ҷанги осмонӣ дар «рӯзҳои охир» хоҳем пардохт, ки намунаи он ҷанги осмоние буд, ки дар оғоз сар шуд.

Ва ман ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин мебаромад; ва ӯ ду шох мисли барра дошт, вале мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва ӯ тамоми қудрати ҳайвони аввалро пеши вай ба амал меовард, ва замин ва сокинони онро водор мекард, ки ба ҳайвони аввал сачда кунанд, ки захми марговараш шифо ёфта буд. Ва ӯ мӯъҷизаҳои бузург ба амал меовард, ба тавре ки дар пеши назари одамон оташро аз осмон бар замин фуруд меовард, ва сокинони заминро ба воситаи он мӯъҷизаҳое, ки ба ӯ дода шуда буд, то дар пеши ҳайвон ба амал оварад, фиреб медод; ва ба сокинони замин мегуфт, ки барои он ҳайвоне, ки аз шамшер захм бардошта буд ва зинда монд, сурате бисозанд. Ва ба ӯ қудрат дода шуда буд, ки ба сурати ҳайвон рӯҳ бахшад, то ки сурати ҳайвон ҳам сухан гӯяд ва ҳам сабаб шавад, ки ҳар кӣ ба сурати ҳайвон сачда накунад, кушта шавад. Ва ӯ ҳамаро, хурду бузург, доро ва камбағал, озод ва ғуломро водор мекунад, ки бар дасти ростии худ ё бар пешонии худ нишоне бигиранд; ва ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, магар он касе ки нишон, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи вайро дошта бошад. Дар ин ҷо ҳикмат аст. Ҳар кӣ фаҳм дорад, шумораи ҳайвонро ҳисоб кунанд; зеро ки он шумораи инсон аст; ва шумораи вай шашсаду шасту шаш аст. Ваҳй 13:11–18.

